

Ptačí studánka

Ptačí studánka
pouze ptákům je známá,
pouze ptákům, lesní zvěři
a těm, kdo sejdou z hlavních cest.
Kdo po trávě a jehličí, přes kořeny se dá,
pod větvemi buků a smrků,
pěšinkou z mírného svahu klesá
do hloubi lesa,
jen ten smí pod blankytnou oblohou
z pramínku vodu pít.

Sem zmatky světa nemohou,
rozhostí se klid.
Jen stohlasý sbor zpěvných ptáků
a vítr ve větvích slyšíš znít.
Nanejvýš dolehne k tvým uším
hlas kohouta a štěkot psů
z nedaleké vsi.
Jinak
v zelené náruči lesů
šťastný a všemu vzdálen jsi.

Tady slova smyslu pozbývají,
mlčení má váhu nejvyšší.
Zároveň nebi i Matce Zemi
i sobě sám jsi nejbližší.
*

Živá voda

K čemu je dobré
otevřít svou duši
a nechat živou vodu,
ať z břehů vystoupí?

Jaký má smysl
všímat si krásy okamžiku
a slovem jako pastelem
kreslit to, co pomíjí?

Proč se jen máme
tiše zastavit pod staletým stromem
a dotýkat se vrásek v jeho kůře,
když se svět žene stále vpřed?

Kdo zná odpověď?

Jen malé dítě,

moudrý stařec,
dva tiší blázni
a pak už
jenom
básník.

*

Večerní ztišení

Mám rozsvícenou lampu v temném pokoji,
mám všude po bytě na desítky knih,
básníků z krajin rozličných.

Jsem asi posedlý.

Mám na stole notes a v chladné ruce pero,
mám hlavu myšlenkami věčně přeplněnou.
Teď ale ztišen, sám
večerní tóny poslouchám.

Jsem touto chvílí.

Mám štěstí, že tu mohu býti;
mám právě tolik, kolik stačí k žití.

Jsem Ti vděčný.

Mám na tváři úsměv,
i když tu není zhola nic,
čemu bych se mohl smát,
chechtat z plných plic.

*

Žofín

Příjemně teplé odpoledne
na břehu Vltavy.
Přes modrou vodu
s odlesky sluneční záře
hledím na Petřín,
kde nad střechami Smíchova,
nad střechami Malé Strany
pestře oděný listnatý háj stoupá k nebesům.
Rozhledna jako vztyčený prst
ukazuje vzhůru,
tam,
kde lidé myslí, že přebývá Bůh.
I já obrátím oči výš,
do bronzové koruny stromu.
Naslouchám šumění blízkého splavu,

naslouchám ruchu velkoměsta,
tlumeným rozhovorům
i vzdálenému křiku dětí.

Jiný strom
zachvěl se větrem